

[Ebba Strange.]

ring, vil jeg nævne et par forskellige grupper af mennesker. Der er selvfølgelig først og fremmest de grupper, der på grund af vores økonomiske situation, der på grund af det kapitalistiske system, der på grund af arbejdsløsheden bliver stødt ud af systemet på grund af den nedslidning, som hr. Steen Folke også var inde på. Dem vil der blive mange af, især hvis vi ikke får ophævet 26 ugers reglen og de andre begrænsninger, der findes i vores arbejdsløshedslovgivning.

Disse personer er, som socialministeren nævnedes, henvist til at modtage den forbigående hjælp i de enkelte kommuner, så længe som kommunerne vil have dem gående på den forbigående hjælp. Derefter er de henvist til at gå over på en varig hjælp, der ligger på folkepensionsniveau, og som overhovedet ikke kan forsørge en familie.

I forhold til det vil en invalidepension være en mere attraktiv ydelse, hvis man skal indstille sig på, at man skal lade sig forsørge af det offentlige, fordi samfundet ikke kan skaffe én arbejde. Tilmed vil en invalidepension være attraktiv for kommunerne, fordi der på grund af finansieringsreglerne er 100 pct. refusion for invalidepensionen. Imidlertid har vi nu oplevet, at invalideforsikringsretten i den grad har strammet tildelingen af invalidepensioner, at jeg godt kunne tænke mig at spørge socialministeren, om de kommende revaliderings- og pensionsnævne får de samme retningslinjer at gå efter. Det kunne det se ud til efter det beløb, der er afsat til invalidepensioner i finanslovsforlaget.

Der er også børn og unge, der kommer i klemme. Der er lagt op til, at man skal foretrække privat pleje fremfor institutionsanbringelse, når børn har det vanskeligt. Det forudsætter en omfattende rådgivningsvirksomhed. Det forudsætter et omfattende samarbejde mellem rådgivningscentrene, socialforvaltningen og skolepsykologerne. Det ser efter udbygningsplanerne ud, som om der stadig er amter, der ikke vil få disse rådgivningscentre, og samtidig vil tilskyndelsen til ikke at bruge behandlingshjemmene, men bruge de private plejehjem, afholde amter fra overhovedet at bygge behandlingshjem, hvis man ikke har dem i amterne i forvejen.

Til afhjælpning af alle disse forhold har vi

så fået et ankesystem, og jeg håber, det vil blive brugt godt. Vi står med et amputeret ankenævn, der, som SF tidligere har kritiseret, ikke har den uafhængighed af systemet, som vi foreslog ved ankenævnenes oprettelse. Vi har fået resultatet af det første kvartals arbejde, hvor det viser sig, at der er afvist 2 ud af 3 klager. Jeg synes, det er vigtigt, at de forbrugerorganisationer, som jeg nævnedes før, også kontrollerer og holder øje med, hvordan ankesystemet bliver brugt. Heri ligger også en styringsmulighed, men den kan kun bruges, hvis befolkningen selv sætter sig i sving og selv kontrollerer, hvordan tingene kommer til at fungere.

Inge Krogh (KrF):

Der er meget få love, der er blevet diskuteret så meget, inden de er trådt i kraft, som bistandsloven. Siden 1960erne har den været diskuteret i hvert fald i sociale kredse. Den har været diskuteret meget, og den har givet anledning til megen usikkerhed bl. a. hos personalet igennem de senere år, og nu skal den så træde i kraft et år senere, end man egentlig havde tænkt sig. Der er arbejdet meget på at få den op at stå, og der er lavet forskellige forsøgsordninger rundt omkring, men det kan vel ikke undgås, når så stort et apparat skal i gang, og når en så gennemgribende forandring af socialvæsenet skal foregå, at der til en vis grad må blive kaos; det tror jeg man må se i øjnene. Jeg har indtryk af, at de fleste amtskommuner og kommuner har arbejdet godt i forsøg på at få det op at stå.

Kristeligt folkeparti undlod at stemme, da loven blev vedtaget, hovedsagelig fordi man ikke kunne få at vide, hvor meget personale ekstra der skulle bruges. Jeg tror heller ikke, man kan få det at vide nu. Jeg har været rundt i kommuner og amtskommuner, og jeg har indtryk af, at det faktisk flyder. De mindre kommuner har ansat 2 eller 3 mere, end de havde, og amtskommunerne har ansat nyt personale selvfølgelig, men hovedsagelig fra mødrehjælpen og fra revalideringen. Derimod har jeg ikke truffet nogen — men det er også i provinsen, jeg har været — der har søgt ud fra socialstyrelsen eller invalideforsikringsretten. Men det er vel også naturligt, at de bliver i hovedstaden.

Jeg vil derfor spørge socialministeren, om